

เงาะป่า

ผู้แต่ง พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว

ลักษณะการแต่ง กลอนบทละคร

เรื่องย่อ

คนึง เป็นเงาะป่า อาศัยอยู่ในป่าจังหวัดพัทลุง คนึงเป็นเพื่อนกับไม้ไผ่ วันหนึ่งคนึงได้ไปชวนไม้ไผ่
ออกไปเที่ยวที่ป่าไปเป่านก หาเผือกหามันตามประสาเงาะป่า ในขณะที่คนึงกับไม้ไผ่ไปถึงเผือกอยู่นั้น ชมพลา
กบังเอิญมาเจอเด็กทั้งสองคนพอดีจึงล้อมวงมาคุยกัน ชมพลาถามถึงลำหับซึ่ง เป็นพี่สาวของไม้ไผ่ ถึงเรื่องการสู่ขอ
ฮেনว่าบัดนี้ลำหับคิดอย่างไรบ้าง เพราะชมพลาก็ได้หลงรักลำหับมานานแล้ว ฝ่ายไม้ไผ่ก็ไม่ค่อยชอบฮเนา ไม้ไผ่
มีความตั้งใจให้ลำหับพี่สาวของตนได้แต่งงานกับชมพลา ชมพลาได้ฝากดอกไม้กับเล็บเสือให้กับไม้ไผ่นำไปให้
กับลำหับแล้ว ฝากข้อความในใจของตนแก่นาง

ฝ่ายนางลำหับได้ฟังที่ไม้ไผ่บอกมานั้น ก็นึกหวาดหวั่นในใจ และไม่คิดจะตอบโต้ไป เข้าวันหนึ่งไม้ไผ่
ได้ชวนลำหับไปเก็บดอกไม้ในป่า(ตามแผนชมพลา)พอดีที่เก็บดอกไม้มานั้นก็ไม้ไผ่โน้มลงมา มีงูตัวหนึ่งรัดแขน

ของนางลำหับไว้ นางลำหับตกใจก็เลยสลบไป ส่วนชมพลาที่แอบลุ่มดูก็รีบวิ่งเข้ามาช่วยชมพลาได้ทัน และเข้ามา

ประคองลำหับดูว่าไม่มีรอยกัดจึงโล่งใจ เมื่อลำหับฟื้นขึ้นมาก็ตกใจเพราะว่าชมพลาได้กอดตนอยู่ นางเลยถอย

ออกมา ชมพลาถามถึงอาการและมีประโยคสุดท้ายว่า“หากเจ้าตายไป พี่นี่จักตายตาม”ลำหับบอกว่าไม่เป็นไรและ

ได้กล่าวขอบคุณชมพลาที่ได้ช่วยตนไว้ และจะตอบแทนบุญคุณจนกว่าชีวิตจะหาไม่

การแต่งงานของอเนากับลำหับที่ฝ่ายผู้ใหญ่ของอเนาก็ได้เตรียมงานไว้ งานแต่งงานก็มีขึ้นที่ต้นตะเคียน

ขบวนขันหมากของเจ้าบ่าวเคลื่อนสู่ที่จะทำงานวิวาห์ นางลำหับยังคงนั่งอยู่ในห้องที่ร้อนรนใจ สงสารอเนาที่มารับตน

ลำหับไม่ได้ออกมาแต่ก็ไม่ได้อะไรเลย นึกถึงชมพลาที่ถูกเนื้อต้องตัว ก็เหมือนเป็นสามีก็ร้องไห้เสียใจ ฝ่ายไม้ไผ่ก็

เห็นคนทั้งบ้านวุ่นวายเรื่องการแต่งงาน ก็นำข้าวไปบอกชมพลา ชมพลาได้ฝากไม้ไผ่มาบอกแก่ลำหับว่าจะพาลำหับ

หนี เมื่อได้ฟังอย่างนั้นลำหับก็โล่งใจ จัดการแต่งตัวเพื่อร่วมงานวิวาห์ แล้วขบวนสาวก็มาถึงลานใต้ต้นตะเคียนและ

เริ่มทำพิธีแต่งงาน การแต่งงานที่สมบูรณ์นั้นต้องเข้าปากกัน ๗ วัน ๗ คืน อเนาและลำหับจึงเข้าไปในป่า อเนาเข้าไป

ใกล้ลำหับ ลำหับตกใจร้องกรี๊ด อ้ายแค่นี้ข่มขู่ก็เอาหินขว้างอเนา อเนาโกรธแค้นจึงให้ลำหับ รออยู่ ส่วนตนจะออก

ตามคนที่ขว้างหินใส่ เมื่ออเนาเดินผ่านไปนั้น ชมพลาได้เข้ามาบอกลำหับว่าจะหนี แล้วก็อุ้มนางไป ด้านอเนาหาคน

ขว้างไม้เจอ จึงสั่งไพร่ใจกลับมาหาลำหับ แต่ก็ไม่พบ จึงเรียกหาทั่วป่าทั้งคืนจนถึงเช้าก็กลับบ้าน ชมพลาได้พา

ลำหับมาอยู่ที่ถ้ำลึกในป่า มีความสัมพันธ์กันลึกซึ้ง เพราะชมพลารักลำหับมาก ส่วนลำหับก็รักชมพลาเหมือนกัน

ชมพลาออกมาหาเสบียงอาหารเพราะที่มีอยู่ใกล้หมดแล้ว ลำหับห้ามไม่ให้ไปเพราะกลัวมีอันตรายดังที่ชมพลาฝัน

ในคืนที่ผ่านมา แต่ชมพลาที่หาฟังคำของนางไม่เดินทางไปหาอาหารทั้งลำหับไว้เบื้องหลัง ด้านอเนาก็กลับไปเล่าให้

ผู้ใหญ่ฟังเมื่อทุกอย่างได้กระจ่างแล้ว ก็ลงความเห็นว่ชมพลาเป็นคนลักพาตัวนางไป อเนาพร้อมรำแก้ว ปองสอง

และปองสุดจึงออกตามหา จนไปพบชมพละระหว่างจะกลับถ้ำ เกิดต่อสู้กันเพราะอเนาเข้าใจว่า ชมพลาลักพาตัว

นางลำหับไป รำแก้วได้เห็นว่าอเนาออกห่างชมพลาที่เลยเป้าลูกดอกอาบยาพิษไปโดนหน้าผากชมพลาเข้า ชมพลา

เดินโซซัดโซเซไปเจอลำหับที่เดินตามหาด้วยความเป็นห่วง ชมพลาใกล้จะตายจึงสั่งลำหับ ลำหับยังเสียใจไปกัน

ใหญ่คว้ามัดที่อยู่ในมือชมพลาแทงชอกคอตัวเองตาย อเนาเห็นเหตุการณ์ และได้ฟังคำพูดทุกอย่างที่ชมพลาร่ำลา

นางลำหับ ปรากฏว่าตนเองเข้าใจผิดหมด ที่จริงลำหับหนีมากับชมพลาเอง อเนารักนางลำหับอย่างไม่มีใครแทนที่

ได้ จึงใช้มีดแทงตนเองตาย ทั้งสามตายเคียงกัน รำแก้วและปองสองปองสุดต่างพากันกล่าวสรรเสริญความรักของ

เงาะป่า

เขียนโดย ภาษาสยาม

วันเสาร์ที่ 06 กันยายน 2008 เวลา 14:44 น. - แก้ไขล่าสุด วันพุธที่ 17 พฤศจิกายน 2010 เวลา 06:59 น.

ทั้งสามคน และชุดหลุมฝังทั้งสาม และโปรยดอกไม้ด้วยความอาลัย

ที่มา : ประวัติวรรณคดีไทยสมัยสุโขทัยและอยุธยา ของเสนีย์ วิลาวรรณ